

62013CJ0623

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

26. února 2015 (*1)

„Řízení o předběžné otázce — Sociální zabezpečení — Nařízení (EHS) č. 1408/71 — Článek 4 — Věcná působnost — Odvody z příjmů z majetku — Obecný sociální příspěvek — Příspěvek na úhradu sociálního dluhu — Sociální odvod — Dodatečný příspěvek k sociálnímu odvodu — Účast na financování povinných systémů sociálního zabezpečení — Přímá a dostatečná relevantní souvislost s některými odvětvími sociálního zabezpečení“

Ve věci C-623/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Conseil d'État (Francie) ze dne 17. července 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 28. listopadu 2013, v řízení

Ministre de l'Économie et des Finances

proti

Gérardu de Ruyterovi,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, S. Rodin, A. Borg Barthet, E. Levits a F. Biltgen (zpravodaj), soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

—

za G. de Ruytera J. Moliniém, advokátem,

—

za francouzskou vládu D. Colasem a R. Coesmem, jako zmocněnci,

—

za Evropskou komisi D. Martinem a W. Roelsem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 21. října 2014,

vydává tento

Rozsudek

1

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 4 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatnění systému sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměňném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3), ve znění nařízení Rady (ES) č. 1606/98 ze dne 29. června 1998 (Úř. věst. L 209, s. 1, dále jen „nařízení č. 1408/71“).

2

Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi ministre de l'Économie et des Finances (ministr hospodářství a financí) a G. Ruyterem ve věci platby několika sociálních příspěvků za roky 1997 až 2004, týkající se doživotních rent za úplatu pocházejících z Nizozemska.

Právní rámec

Unijní právo

3

Článek 4 nařízení č. 1408/71, nadepsaný „Věcná působnost“, zní následovně:

„1. Toto nařízení se vztahuje na všechny právní předpisy týkající se těchto odvětví sociálního zabezpečení:

a)

dávky v nemoci a mateřství;

b)

dávky v invaliditě, včetně těch, jež jsou určeny k udržení nebo zlepšení výdělečné schopnosti;

c)

dávky ve stáří;

d)

dávky pozůstalým;

e)

dávky při pracovních úrazech a nemocích z povolání;

f)

pohřebné;

g)

dávky v nezaměstnanosti;

h)

rodinné dávky.

2. Toto nařízení se vztahuje na všechny obecné a zvláštní systémy sociálního zabezpečení, ať již jsou příspěvkové nebo nepříspěvkové a na systémy týkající se povinností zaměstnavatele nebo vlastníka lodi ohledně dávek uvedených v odstavci 1.“

4

Článek 13 nařízení č. 1408/71 stanoví:

„1. S výhradou článků 14c a 14f podléhají osoby, na které se vztahuje toto nařízení, pouze právním předpisům jediného [členského] státu. Tyto právní předpisy se určí v souladu s touto hlavou.

2. S výhradou článků 14 až 17

a)

osoba zaměstnaná na území jednoho členského státu podléhá právním předpisům uvedeného státu, i když má bydliště na území jiného členského státu nebo i když podnik nebo zaměstnavatel, který ji zaměstnává, má sídlo nebo místo podnikání na území jiného členského státu;

b)

osoba, která je samostatně výdělečně činná na území jednoho členského státu, podléhá právním předpisům uvedeného státu, i když má bydliště na území jiného členského státu;

[...]“

Francouzské právo

5

Podle článku L. 136-6 code de la sécurité sociale (zákoník sociálního zabezpečení), ve znění použitelném na skutkový stav ve věci v původním řízení, jsou fyzické osoby s daňovým domicilem ve Francii ve smyslu článku 4 B code général des impôts (obecný daňový zákoník) povinny hradit příspěvek z příjmu z majetku, základem pro jehož výpočet je čistá výše příjmu z majetku zohledňovaná při stanovení daně z příjmu, zejména z příjmu z pronájmu nemovitostí, doživotních rent za úplatu a příjmu z kapitálového majetku.

6

Podle článku 1600-0 C code général des impôts, který je uveden mezi ustanoveními tohoto zákoníku týkajícími se „obecného sociálního příspěvku odváděného ve prospěch Caisse nationale des allocations familiales (národní pokladna pro rodinné dávky), fonds de solidarité vieillesse (fond solidarity pro starobní důchody) a povinných systémů nemocenského pojištění“ (dále jen „CSG“), ve znění použitelném na skutkový stav ve věci v původním řízení, fyzické osoby s daňovým domicilem ve Francii ve smyslu článku 4 B jsou – jak je uvedeno v článku L. 136-6 code de sécurité sociale – povinny hradit příspěvek z příjmu z majetku, základem pro jehož výpočet je čistá výše příjmu z majetku zohledňovaná při stanovení daně z příjmu, zejména z příjmu z

pronájmu nemovitostí, doživotních rent za úplatu a p?íjm? z kapitálového majetku.

7

Podle ?lánk? 1600-0 G a 1600-0 H code général des impôts, ve znění použitelném na skutkový stav ve v?ci v p?vodním ?ízení, jsou tyto osoby povinny rovněž hradit „p?ísp?vek na úhradu sociálního dluhu“ (dále jen „CRDS“), základem pro jehož výpo?et jsou tytéž p?íjmy.

8

Podle ?lánku 1600-0 F bis code général des impôts, ve znění použitelném na skutkový stav ve v?ci v p?vodním ?ízení, jsou uvedené osoby krom? toho povinny hradit „sociální odvod“ ve výši 2 % z týchž p?íjm?, jakož i od 1. ?ervence 2004 v souladu s ?lánkem L. 14-10-4 code de l'action sociale et des familles (zákon o sociální ?innosti a o rodin?) dodatečný p?ísp?vek ve výši 0,3 %.

Spor v p?vodním ?ízení a p?edb?žná otázka

9

G. de Ruyter, nizozemský státní p?íslušík s bydlišt?m ve Francii, je zam?stnán nizozemskou společností Vermeer Verenigde Bedrijven BV.

10

G. de Ruyter p?iznal ve Francii za roky 1997 až 2004 p?íjmy pocházející z Nizozemska sestávající z mezd, p?íjm? z kapitálového majetku, pr?myslových a obchodních zisk? a doživotních rent za úplatu vyplacených dv?ma nizozemskými pojiš?ovacími společnostmi.

11

Francouzská da?ová správa m?la za to, že doživotní renty za úplatu vyplacené G. de Ruyterovi p?edstavují p?íjmy z majetku, a v d?sledku t?chto rent uložila doty?nému povinnost hradit p?ísp?vky CSG, CRDS, sociální odvod ve výši 2 %, jakož i dodatečný p?ísp?vek ve výši 0,3 % z tohoto odvodu.

12

G. de Ruyter podal u této správy stížnosti týkající se opodstatn?nosti t?chto zdanění, když m?l za to, že povinnost, která mu byla uložena, aby na základ? týchž p?íjm? hradil p?ísp?vky do dvou odlišných systém? sociálního zabezpečení, je v rozporu se zásadou použití sociálních právních p?edpis? jediného ?lenského státu na základ? ?lánku 13 na?ízení ?. 1408/71, jelikož tyto p?íjmy již byly p?edm?tem odvod? téže povahy v Nizozemsku. V návaznosti na to, že jak tyto stížnosti, tak i následné žaloby podané u správních soud? v Marseille a v Nîmes byly zamítnuty, podal G. de Ruyter proti rozsudk?m vydaným t?mito soudy odvolání u cour administrative d'appel de Marseille (správní odvolací soud v Marseille).

13

Cour administrative d'appel de Marseille rozsudky ze dne 15. ?ijna 2009 a 1. ?ervence 2010 zprostil G. de Ruytera povinnosti hradit p?ísp?vky z doživotních rent, které mu byly vyplaceny za roky 1997 až 2000 a 2001 až 2004, když m?l za to, že skutečnost, že doživotní renty podléhají sporným zdaněním, narušuje zásadu volného pohybu pracovník? zavedenou ?lánkem 39 ES.

14

Le ministre du Budget, des Comptes publics, de la Fonction publique et de la Réforme de l'État (ministr pro rozpočet, veřejné finance, veřejnou službu a reformu státu) podal proti tčmtu rozsudkčm kasačnř opravnř prostředeck u Conseil d'État (Státnř rada).

15

Conseil d'État rozsudkem ze dne 17. řervence 2013 rozsudek cour administrative d'appel de Marseille ze dne 15. řijna 2009 řástečnř zruřila a rozsudek tohoto soudu ze dne 1. řervence 2010 zruřila v plném rozsahu. Conseil d'État mřla za to, ře pouhá okolnost, ře dotčené dořivotnř renty byly předmčtem zdanřnř v Nizozemsku tēře povahy, jako je zdanřnř, kterému tyto renty podlřhaly ve Francii, nestařř k tomu, aby se jednalo o naruřenř volného pohybu pracovníkř, jelikoř Smlouva o ES pouřitelná v rozhodné době nestanovila obecná kritřria pro rozdřlenř pravomoci mezi řlenské státy, pokud jde o zamezenř dvojřmu zdanřnř uvnřř Evropské unie.

16

Conseil d'État, která se rozhodla vyřeřit meritum obou vřcí, které jí byly předloženy, a vzhledem k tomu, ře G. de Ruyter tvrdil, ře odvody dotčené ve vřci v přvodním řřzenř jsou v rozporu s řlánkem 13 nařřzenř ř. 1408/71, mřla za řřelem posouzenř dosahu zásady pouřitř právnřch předpisř jediného řlenského státu stanovené v tomto řlánku za to, ře je třeba urřit, zda tyto odvody majř přřimou a relevantnř souvislost s nřkterými odvřtvřmi sociálnřho zabezpeřenř vyjmenovanými v řlánku 4 nařřzenř ř. 1408/71, a spadajř tedy do přsobnosti tohoto nařřzenř.

17

V tomto ohledu Conseil d'État konstatovala, ře se uvedené odvody podřlejj na financovánř francouzskřch povinnřch systēmř sociálnřho zabezpeřenř.

18

Dále na rozdřl od situací, v nichř byly vydány rozsudky Komise v. Francie (Cř34/98, EU:C:2000:84) a Komise v. Francie (Cř169/98, EU:C:2000:85), Conseil d'État uvedla, ře odvody dotčené ve vřci v přvodním řřzenř nezatřřujř přřjmy z vřdřleřnřch řinností a náhradnř přřjmy, řřmř by zřásti nahrazovaly přřpřvky na sociálnř zabezpeřenř, ale základem pro jejich výpočet jsou pouze přřjmy z majetku dotčeného dařového poplatnřka, nezávisle na výkonu vřdřleřné řinnosti třmto dařovým poplatnřkem.

19

Conseil d'État rovnřř uvedla, ře uvedené odvody nemajř řádnou spojitost se založenřm nároku na dávku nebo vřhodou vyplřvajřcř ze systēmř sociálnřho zabezpeřenř, a z tohoto dřvodu jsou tedy považovány za odvody majřcř charakter zdanřnř, a nikoli za přřpřvky sociálnřho zabezpeřenř ve smyslu vnitrostátnřch řstavnřch a legislativnřch ustanovenř.

20

Za třčto podmřnek se Conseil d'État rozhodla přerušř řřzenř a polořit Soudnřmu dvoru následujřcř předbřřnou otázkř:

„Majř takové dařové odvody z přřjmy z majetku, jako je CSG z přřjmy z majetku, CRDS, základem pro jehoř výpočet jsou tytēř přřjmy, sociálnř odvod ve vřři 2 % a dodateřnř přřpřvek

k tomuto odvodu p?ímou a relevantní souvislost s n?kterými odv?tvími sociálního zabezpe?ení vyjmenovanými v ?lánku 4 na?ízení [?. 1408/71], a spadají tedy do p?sobnosti tohoto na?ízení jen proto, že se podílejí na financování francouzských povinných systém? sociálního zabezpe?ení“

K p?edb?žné otázce

21

Podstatou p?edb?žné otázky p?edkládajícího soudu je, zda takové odvody z p?íjm? z majetku, jako jsou odvody dot?ené ve v?ci v p?vodním ?ízení, které se podílejí na financování povinných systém? sociálního zabezpe?ení, mají p?ímou a relevantní souvislost s n?kterými odv?tvími sociálního zabezpe?ení vyjmenovanými v ?lánku 4 na?ízení ?. 1408/71, a spadají tedy do p?sobnosti tohoto na?ízení, t?ebaže základem pro výpo?et t?chto odvod? jsou p?íjmy z majetku osob povinných k dani, nezávisle na výkonu výd?le?né ?innosti posledn? uvedenými osobami.

22

Pro odpov?? na tuto otázku je t?eba p?ipomenout, že ?lánek 4 na?ízení ?. 1408/71 ur?uje p?sobnost ustanovení uvedeného na?ízení formulací, z níž vyplývá, že systémy sociálního zabezpe?ení podléhají uplatn?ní pravidel unijního práva v plném rozsahu (rozsudky Jansen, 104/76, EU:C:1977:72, bod 7, jakož i Rheinhold & Mahla, C?327/92, EU:C:1995:144, bod 15).

23

Soudní dv?r up?esnil, že ur?ující skute?ností pro ú?ely uplatn?ní na?ízení ?. 1408/71 je p?ímá a dostate?ná relevantní souvislost mezi dot?eným ustanovením a zákony, které upravují odv?tví sociálního zabezpe?ení vyjmenovaná v ?lánku 4 na?ízení ?. 1408/71 (rozsudky Rheinhold & Mahla, EU:C:1995:144, bod 23; Komise v. Francie, EU:C:2000:84, bod 35 a Komise v. Francie, EU:C:2000:85, bod 33).

24

Okolnost, že je ur?itý odvod kvalifikován vnitrostátními právními p?edpisy jako da?, nevyly?uje, že s ohledem na na?ízení ?. 1408/71 tentýž odvod m?že být považován za odvod spadající do p?sobnosti tohoto na?ízení (rozsudky Komise v. Francie, EU:C:2000:84, bod 34 a Komise v. Francie, EU:C:2000:85, bod 32).

25

Toto konstatování nelze vyvrátit skute?ností, že dot?ený odvod z?ásti slouží ke krytí dluhu systému sociálního zabezpe?ení vzniklého financováním dávek poskytnutých v minulosti (rozsudek Komise v. Francie, EU:C:2000:84, bod 39), ani – jak rovn?ž uvedla generální advokátka v bod? 31 svého stanoviska – skute?ností, že cílem uvedeného odvodu není nahradit d?íve existující p?ísp?vky na sociální zabezpe?ení.

26

Pro ú?ely použití na?ízení ?. 1408/71 rovn?ž postrádá relevanci existence ?i neexistence protipln?ní ve form? dávek, jelikož ur?ujícím kritériem je kritérium spo?ívající ve specifickém ur?ení p?ísp?vku k financování systému sociálního zabezpe?ení ?lenského státu (v tomto smyslu viz rozsudky Komise v. Francie, EU:C:2000:84, body 39 a 40, jakož i Komise v. Francie, EU:C:2000:85, body 37 a 38).

27

Ve v?cech, v nichž byly dot?eny da?ové odvody provád?né francouzskou da?ovou správou z p?íjm? z výd?le?né ?innosti a z náhradních p?íjm? pobíraných zam?stnanci a osobami samostatn? výd?le?n? ?innými usazenými ve Francii, jež z da?ového hlediska spadali pod Francouzskou republiku, ale pracovali v jiném ?lenském stát?, Soudní dv?r konstatoval, že tyto dávky jsou ur?eny specificky a p?ímo k financování sociálního zabezpe?ení ve Francii, a vyvodil z toho, že tyto odvody mají p?ímou a dostate?n? relevantní souvislost se zákony, které upravují odv?tví sociálního zabezpe?ení vyjmenovaná v ?lánku 4 na?ízení ?. 1408/71 (rozsudky Komise v. Francie, EU:C:2000:84, body 36 a 37, jakož i Komise v. Francie, EU:C:2000:85, body 34 a 35).

28

Ke stejnému záv?ru je t?eba dosp?t v p?ípad? odvod? dot?ených ve v?ci v p?vodním ?ízení, které nezat?žují p?íjmy z výd?le?ných ?inností a náhradní p?íjmy pracovník?, avšak základem pro jejich výpo?et jsou p?íjmy z majetku, jelikož není zpochyb?ováno, že výnos z t?chto odvod? je ur?en p?ímo a specificky k financování n?kterých odv?tví sociálního zabezpe?ení ve Francii nebo ke krytí deficit? posledn? uvedených odv?tví.

29

Uvedené odvody tedy mají p?ímou a dostate?n? relevantní souvislost se zákony, které upravují odv?tví sociálního zabezpe?ení vyjmenovaná v ?lánku 4 na?ízení ?. 1408/71, nezávisle na neexistenci vazby mezi p?íjmy z majetku osob podléhajících dani a výkonem výd?le?né ?innosti posledn? uvedenými osobami.

30

Jak v tomto ohledu uvedla generální advokátka v bod? 41 svého stanoviska, uplatn?ní ustanovení na?ízení ?. 1408/71 nepodléhá výkonu výd?le?né ?innosti.

31

Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že existence pracovního pom?ru je pro ú?ely uplatn?ní na?ízení ?. 1408/71 irelevantní, jelikož ur?ující skute?ností v tomto ohledu je to, že je ur?itá osoba povinn? ?i voliteln? pojišt?na pro p?ípad jedné ?i více pojistných událostí v rámci obecného ?i zvláštního systému sociálního zabezpe?ení uvedeného v ?l. 1 písm. a) uvedeného na?ízení (v tomto smyslu viz rozsudky Martínez Sala, C?85/96, EU:C:1998:217, bod 36 a Borger, C?516/09, EU:C:2011:136, body 26 a 28).

32

Krom? toho se pojem „právní p?edpisy“ ve smyslu ?l. 1 písm. j) na?ízení ?. 1408/71 vyzna?uje svým širokým obsahem, který zahrnuje všechny druhy právních a správních p?edpis? p?ijatých ?lenskými státy, a je t?eba jej chápat tak, že se týká všech vnitrostátních p?edpis? použitelných v dané oblasti (rozsudek Bozzone, 87/76, EU:C:1977:60, bod 10).

33

Tento výklad je mimoto podporován cílem sledovaným na?ízením ?. 1408/71, jakož i zásadami, na nichž je toto na?ízení založeno.

34

Za účelem zajištění volného pohybu pracovníků v Unii při uplatnění zásady rovného zacházení s pracovníky s ohledem na různé vnitrostátní právní předpisy totiž nařízení ?. 1408/71 zavedlo v hlavě II koordinační systém, který upravuje zejména určení právních předpisů použitelných na zaměstnance a osoby samostatně výdělečně činné, jež za různých okolností využívají práva na volný pohyb (v tomto smyslu viz rozsudky Derouin, C-103/06, EU:C:2008:185, bod 20 a Tomaszewska, C-440/09, EU:C:2011:114, body 25 a 28).

35

Úplnost tohoto systému kolizních norem má za následek, že je zákonodárci každého členského státu odňata pravomoc určovat libovolný rozsah působnosti a podmínky použití jeho vnitrostátních právních předpisů, pokud jde o osoby, na něž se vztahují, a pokud jde o území, na němž vnitrostátní právní předpisy zakládají účinky (rozsudky Luijten, 60/85, EU:C:1986:307, bod 14 a Somova, C-103/13, EU:C:2014:2334, bod 54).

36

V tomto ohledu čl. 13 odst. 1 nařízení ?. 1408/71 stanoví, že osoby, na které se vztahuje toto nařízení, podléhají pouze právním předpisům jediného členského státu, což tedy vylučuje – s výhradou případů stanovených v článcích 14c a 14f – jakoukoli možnost souběhu několika vnitrostátních právních předpisů pro totéž období (v tomto smyslu viz rozsudek Perenboom, 102/76, EU:C:1977:71, bod 11).

37

Cílem zásady použití právních předpisů jediného členského státu v oblasti sociálního zabezpečení je vyhnout se potížím, které mohou vyplynout ze současného použití několika vnitrostátních právních předpisů a odstranit nerovné zacházení, které by pro osoby pohybující se v rámci Unie vyplývalo z částečného či úplného souběhu použitelných právních předpisů (v tomto smyslu viz rozsudky Komise v. Francie, EU:C:2000:84, bod 46; Komise v. Francie, EU:C:2000:85, bod 43 a Allard, C-249/04, EU:C:2005:329, bod 28).

38

Z předcházejícího vyplývá, že použití ustanovení nařízení ?. 1408/71 nelze omezit na příjmy, které pro tyto osoby plynou z jejich pracovních poměrů, neboť jinak by vznikly rozdíly při použití článku 13 tohoto nařízení v závislosti na původu příjmů, které tyto osoby pobírají.

39

Ukládat povinnost těm osobám mezi rezidenty členského státu, které se účastní sociálního zabezpečení jiného členského státu, aby kromě toho financovaly – byť jen částečně – sociální zabezpečení státu bydliště, by vytvářelo nerovné zacházení s ohledem na článek 13 nařízení ?. 1408/71, jelikož všichni ostatní rezidenti posledně uvedeného členského státu jsou povinni hradit příspěvky pouze do režimu sociálního zabezpečení tohoto členského státu (v tomto smyslu viz rozsudky Komise v. Francie, EU:C:2000:84, body 45 až 48 a Komise v. Francie, EU:C:2000:85, body 42 až 45).

40

Vzhledem k tomu, že v projednávané věci G. de Ruyter jakožto migrující pracovník podléhá

sociálnímu zabezpečení v belgickém státě zaměření, a sice v Nizozemsku, a že se na něj nevztahuje žádná z výjimek stanovených v článkách 14c a 14f nařízení č. 1408/71, které povolují souběh několika vnitrostátní právních předpisů v oblasti sociálního zabezpečení, nemůže vzhledem k tomu belgický stát bydliště, pokud jde jak o příjmy plynoucí z pracovního poměru, tak příjmy plynoucí z jeho majetku, uplatnit právní předpisy zavádějící odvody, které mají přímou a dostatečně relevantní souvislost se zákony, které upravují odvčtví sociálního zabezpečení vyjmenovaná v článku 4 nařízení č. 1408/71.

41

Kromě toho, jak uvedla generální advokátka v bodě 57 svého stanoviska, z důvodu zásady použití právních předpisů jediného belgického státu, uvedené v čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71, tato konstatování nemůže zpochybnit skutečnost, že příjmy z majetku G. de Ruytera ještě nebyly předmětem zdanění ve formě příspěvků na sociální zabezpečení v belgickém státě zaměření.

42

S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že nařízení č. 1408/71 musí být vykládáno v tom smyslu, že takové odvody z příjmů z majetku, jako jsou odvody dotčené ve věci v původním řízení, podílejí-li se na financování povinných systémů sociálního zabezpečení, mají přímou a relevantní souvislost s některými odvčtvími sociálního zabezpečení vyjmenovanými v článku 4 nařízení č. 1408/71, a spadají tedy do působnosti tohoto nařízení, třebaže základem pro výpočet těchto odvodů jsou příjmy z majetku osob povinných k dani, nezávisle na výkonu jakékoli výdělečné činnosti posledně uvedenými osobami.

K nákladům řízení

43

Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložением jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systému sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1606/98 ze dne 29. června 1998, musí být vykládáno v tom smyslu, že takové odvody z příjmů z majetku, jako jsou odvody dotčené ve věci v původním řízení, podílejí-li se na financování povinných systémů sociálního zabezpečení, mají přímou a relevantní souvislost s některými odvčtvími sociálního zabezpečení vyjmenovanými v článku 4 tohoto nařízení č. 1408/71, a spadají tedy do působnosti uvedeného nařízení, třebaže základem pro výpočet těchto odvodů jsou příjmy z majetku osob povinných k dani, nezávisle na výkonu jakékoli výdělečné činnosti posledně uvedenými osobami.

Podpisy.

(*1) Jednací jazyk: francouzština.